

ивъ холерата. горѣозначенитѣ двѣ бѣлѣжки,
— едната отъ Малжана, другата отъ д-ръ Си-
монъ Андрей — иматъ нѣщо по-всче отъ
динъ само исторически интересъ. Малжанъ
ривежда доста много случаи, отъ които се
вижда, че шибанието или разртиването съ-
оприва въ „стадиума на студа,“ сжщо и уси-
ениятъ маршъ сж имали благоприятно дѣй-
ствие върху хода на болестъта холера. Той гле-
да на затоплюването на тѣлото и на кожата
ато на лѣковито срѣдство. Подобно на това
и разказва генералъ Ренеръ, по-сетнѣ бел-
гийския воененъ министръ: той билъ захвър-
енъ като холеренъ трупъ въ единъ жгълъ.
На другия день, когато било още тъмно, из-
ипали въ жгъла гореща пепель, тъй щото,
Ренеръ билъ, безъ да го забѣлѣжатъ, обси-
анъ съвсѣмъ съ пепель. Отъ това макаръ
да получилъ нѣколко рани отъ изгаряне,
о, подъ влиянието на горещината, той се
оправилъ и спасилъ живота си.

Споредъ д-ръ Симонъ, билъ заболѣлъ
тѣкой си подпоручикъ отъ холера въ 1854 год.
прѣзъ кримската война. Нито прѣдписанитѣ
отъ доктора лѣкарства, нито опиумъ, ни сил-
ното разтриване на тѣлото, — нищо не помо-
нало. Силнитѣ болки въ грѣба и ужаснитѣ
конвулсии принудили, най-сетнѣ, подпоручи-
ка да събере послѣднитѣ си сили и съ помо-
щта на ординареца си почналъ да тича пос-